

Занепад резиденції прем'єр-міністра — це історія відкладених рішень	Сімейне право в Канаді: що варто знати українцям	Онтаріо повністю змінити правила про- вінційної імміграції. Що це означає для українців?	Імперії бояться символів: історія повернення Мазепи	Злет та Свято Весни 2026 на Оселі «Веселка»
СТ. 2	СТ. 3	СТ. 4	СТ. 6	СТ. 8

Історичне рішення Верховної Ради України.
Закон про Український національний Пантеон ухвалено - 287 за.

Виступ Володимира В'ятровича з трибуни парламенту
про Український національний Пантеон.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПАНТЕОН: ВЕРХОВНА РАДА УХВАЛИЛА ЗАКОН

1 липня Верховна Рада України ухвалила Закон України “Про Український національний пантеон” (реєстр. №15360).

Документ є одним із ключових кроків у формуванні сучасної державної політики національної пам'яті. Вперше на законодавчому рівні пропонується створити єдиний національний простір, що символізуватиме безперервність української державницької традиції — від Русі до сучасної України.

Законопроект передбачає створення у Києві державного меморіального комплексу, який виконуватиме одразу кілька важливих функцій. Він стане місцем почесного перепоховання визначних діячів України та встановлення кенотафів для тих, чий останок неможливо повернути на Батьківщину. Водночас Пантеон

має стати центром збереження історичної пам'яті, патріотичного виховання та проведення державних церемоній.

Особливе місце у концепції Пантеону відведено його державному та міжнародному значенню. Передбачається, що саме тут відбуватимуться офіційні урочистості, вручення найвищих державних нагород, а відвідання комплексу стане невід'ємною складовою Державного Протоколу та Церемоніалу України під час офіційних візитів іноземних лідерів і делегацій.

Право бути вшанованими у Національному пантеоні матимуть глави українських держав різних історичних епох, президенти України (крім тих, кого усунуто з поста в порядку імпічменту), головнокомандувачі українських військових фор-

мувань, визначні діячі науки, культури, освіти, релігії, державотворення, а також лауреати Нобелівської премії, пов'язані з Україною. Вшанування здійснюватиметься шляхом перепоховання, встановлення кенотафів або меморіальних таблиць.

Водночас законопроект визначає чіткі обмеження. До Пантеону не можуть бути включені особи, засуджені за злочини проти національної безпеки України, міжнародного правопорядку, а також ті, на яких поширюється дія законодавства про засудження комуністичного, нацистського та російського імперського тоталітарних режимів.

Окрему увагу приділено процедурі ухвалення рішень. Перепоховання можливе лише за згодою близьких родичів померлого. Оцінку кандидатур здійснюватиме спеціальний

дорадчий орган, до складу якого увійдуть історики, науковці та представники Українського інституту національної пам'яті. Перед ухваленням остаточного рішення проводитиметься громадське обговорення.

Ініціатива покликана не лише забезпечити належне державне вшанування видатних українців, а й сформувати новий символ української державності, який об'єднає історичну пам'ять, національну гідність та спадкоємність поколінь.

Комітет з питань гуманітарної та інформаційної політики 30 червня 2026 року під час свого засідання підтримав законодавчу ініціативу та рекомендував Верховній Раді України невідкладно розглянути законопроект та схвалити його.

Надя Герелюк

Редакційна колонка

ЗАНЕПАД РЕЗИДЕНЦІЇ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА — ЦЕ ІСТОРІЯ ВІДКЛАДЕНИХ РІШЕНЬ

Понад п'ятнадцять років федеральні уряди — як консервативні, так і ліберальні — відкладали рішення щодо відновлення резиденції прем'єр-міністра на 24 Sussex Drive (24 Сассекс-драйв). Усі усвідомлювали, що будівля поступово занепадає, але жоден уряд не хотів брати на себе політичну відповідальність за її ремонт або перебудову.

Сьогодні ситуація очевидна: резиденція фактично непридатна для проживання. У ній виявлено плісняву, азбест, застарілі електричні та водопровідні системи, структурні пошкодження та зношені інженерні мережі. Прем'єр-міністри не живуть там із 2015 року — будівля більше не відповідає базовим стандартам безпеки. І що довше відкладали ремонт, то дорожчим і складнішим він ставав. Експерти роками попереджали: відкладене обслуговування лише збільшує майбутні витрати — і це стосується як приватних будинків, так і державної інфраструктури.

Рішення уряду Марка Карні на решті розпочати відновлення викликало критику з боку консерваторів, які називають його зайвими витратами. Проте сама проблема виникла задовго до нинішнього уряду. У цій реакції є іронія: лідер консерваторів П'єр Полієвр роками критикував стан федеральної інфраструктури, але щодо одного з найвпізнаваніших державних об'єктів країни пропонує

Прем'єр-міністр Марк Карні оголосив про плани відновлення занедбаної офіційної резиденції, зокрема про залучення благодійного фінансування для часткового покриття витрат.

радше політичне обурення, ніж конкретний план. Складніше запропонувати рішення для будівлі, яку десятиліттями доводили до занепаду, ніж виголосити черговий лозунг.

Ця дискусія не про комфорт прем'єр-міністра і не про «палац» для політичної еліти. Йдеться про ставлення держави до власних інституцій і символів. Велика Британія утримує Даунінг-стріт, США — Білий дім, Франція — Елісейський палац. Ці будівлі не залишають руйнуватися через політичну незручність.

Останні дебати навколо планів уряду Карні підкреслили політичну обережність, яка межує з униканням

відповідальності. Було оголошено про намір відновити резиденцію без чіткого бюджету, з поясненням, що остаточні цифри ще «передчасні» або залежатимуть від подальших рішень. Сама по собі участь експертів і прозорі процедури є виправданими, але виникає інше питання: хто зрештою несе політичну відповідальність за проєкт такого масштабу, і чи не стає дистанціювання уряду способом уникнути відкритої дискусії про реальну вартість утримання державних інституцій?

Після модернізацій у 1980-х роках, які згодом критикували за надмірні витрати, наступні уряди діяли з підвищеною обережністю. Джон Кре-

тсен і Пол Мартін відкладали серйозні ремонти. Стівен Гарпер залишився в будівлі попри рекомендації тимчасово переїхати навіть за наявності звітів про серйозні ризики для безпеки. Коли Джастін Трюдо став прем'єр-міністром, він обрав інше житло, залишивши 24 Sussex у стані фактичного застою між рішенням і занепадом. У результаті будівля дедалі більше перетворилася не на резиденцію глави уряду, а на символ відкладеної відповідальності.

Можна дискутувати, чи слід відновлювати 24 Sussex, чи перебудувати її. Але саме багаторічне відкладання рішень і перетворення кожного кроку на політичний конфлікт і привели до нинішнього стану. Останні пропозиції уряду передбачають залучення експертів і часткове фінансування через благодійні механізми. Це викликає запитання щодо прозорості, але водночас відображає складність проблеми, яку занадто довго відкладали. У будь-якому випадку витрати нестиме держава — прямо або опосередковано.

24 Sussex Drive — це більше, ніж будівля. Це показник того, як країна ухвалює рішення щодо власних інституцій. І питання полягає не лише в ремонті резиденції, а в тому, чи здатна Канада діяти з довгостроковою відповідальністю, навіть коли це політично незручно.

Надя Герелюк

ЯПОНІЯ ПІДТВЕРДИЛА НЕЗМІННУ ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ ПІД ЧАС ВІЗИТУ АНДРІЯ СИБІГИ ДО ТОКІО

Японці у вишиванках вітають українську делегацію під час офіційного візиту, демонструючи солідарність і повагу до української культури.

Під час офіційного візиту міністра закордонних справ України Андрія Сибіги до Токіо японські партнери продемонстрували не лише політичну підтримку України, але й глибоку людську солідарність із українським народом. 1 липня, 2026 року пред-

ставники Японського агентства міжнародного співробітництва (JICA) зустріли українську делегацію у традиційних українських вишиванках — символічний жест, який став яскравим свідченням дружби між двома країнами та підтримки України у

час російської агресії. Візит українського міністра до Японії був насичений низкою зустрічей на найвищому політичному рівні, присвячених поглибленню політичного діалогу, зміцненню економічного та безпекового співробітництва, а також

участі Японії у післявоєнному відновленні України.

Під час переговорів із міністром закордонних справ Японії Андрієм Сибігою наголосив на небезпечному поглибленні співпраці між Росією та Північною Кореєю, яке становить безпосередню загрозу безпеці як Європи, так і Азійсько-Тихоокеанського регіону. Український міністр підкреслив, що сучасні виклики безпеки в обох регіонах дедалі більше взаємопов'язані, а тому потребують спільної відповіді демократичних держав.

Окрему увагу сторони приділили перспективам співпраці у сфері передових оборонних технологій. Україна підтвердила готовність розвивати партнерство з Японією у галузі безпілотних технологій, де український досвід, здобутий в умовах повномасштабної війни, може стати важливим внеском у спільні безпекові проєкти.

Під час візиту було також досягнуто домовленостей щодо підтримки культурної спадщини України. На прохання української сторони Японія

СІМЕЙНЕ ПРАВО В КАНАДІ: ЩО ВАРТО ЗНАТИ УКРАЇНЦЯМ

Сімейне право в Канаді: що варто знати українцям

З часом перебування в Канаді дедалі більше новоприбулих сімей стикаються з питаннями, що стосуються сімейного права. Одруження, народження дітей, розлучення, спонсорство чоловіка чи дружини, аліменти, батьківські права та опіка над дітьми — усі ці питання регулюються канадським законодавством, яке суттєво відрізняється від українського.

Працюючи у сфері сімейного та імміграційного права, я дедалі частіше бачу, що українці приймають важливі рішення, спираючись на поради знайомих або інформацію із соціальних мереж. На жаль, навіть щирі поради друзів не можуть замінити професійну юридичну консультацію. Те, що є правильним в Україні, не завжди відповідає канадському законодавству.

Одне з найпоширеніших запитань, яке я чую від клієнтів, чи потрібно повторно реєструвати в Канаді розлучення, оформлене в Україні. Не менш часто люди цікавляться, які юридичні наслідки мають відносини без офіційної реєстрації шлюбу (common-law relationship), як визначаються батьківські права після розлучення, чи завжди дитина залишається з матір'ю, як розраховуються аліменти та що відбувається зі спільним майном подружжя.

Окремої уваги заслуговує поняття common-law relationship. Канадське право визнає

**ЗАРЕЄСТРУЙТЕСЯ ЗАРАЗ
БЕЗКОШТОВНО**

CUIAS
Immigrant Services

Серія вебінарів з сімейного права

Шлюб - Сепарація - Розлучення - Імміграційні питання
з **Ольгою Сенишин** - Immigration, Refugee and Family Lawyer

Ви дізнаєтеся про:

- Одруження та цивільний шлюб в Канаді
- Визнання іноземних шлюбів і розлучень
- Сепарація, розлучення та separation agreements
- Питання щодо дітей, поділу майна після розлучення
- Як зміна сімейного статусу впливає на імміграційні процеси
- Домашнє насильство: ресурси підтримки та імміграційні наслідки

**Липень
14, 21, 28**

12:00 за Торонто

Формат: Онлайн / Zoom
Мова: українська

Серія надає загальну правову інформацію і не заміняє індивідуальну юридичну консультацію.

такі відносини для багатьох юридичних цілей, однак критерії залежать від сфери права. Наприклад, для імміграційних цілей та податкового законодавства особи, як правило, повинні проживати разом не менше одного року. Водночас для сімейного права в Онтаріо особи вважаються common-law партнерами, якщо вони безперервно проживали разом у сімейних відносинах щонайменше три роки або один рік, якщо мають спільну дитину. Саме тому одна й та сама пара може вважатися common-law для одних правовідносин, але не для інших.

Для багатьох новоприбулих

несподіванкою стає те, що в Канаді розірвання шлюбу, як правило, здійснюється через суд. Навіть якщо подружжя досягло згоди з усіх питань, необхідно пройти передбачену законом процедуру. У більшості випадків перед поданням заяви про розлучення подружжя має проживати окремо щонайменше один рік. Якщо у сім'ї є неповнолітні діти, необхідно також врегулювати питання їхнього проживання, батьківських обов'язків та матеріального забезпечення. Саме тому багато подружніх пар спочатку укладають угоду про роздільне проживання (Separation Agreement), яка визначає

порядок виховання дітей, виплату аліментів, можливу фінансову підтримку одного з подружжя та врегулювання майнових питань ще до завершення процедури розлучення.

Ще один поширений міф полягає в тому, що після розлучення дитина автоматично залишається з матір'ю або з тим із батьків, хто має вищий дохід. Це не відповідає дійсності. Основним принципом канадського сімейного права є найкращі інтереси дитини. Суд оцінює конкретні обставини кожної справи, враховуючи потреби дитини, її зв'язок із кожним із батьків, стабільність середовища проживання та багато інших факторів.

Ще одна тема, про яку не прийнято багато говорити, це сімейне насильство. У Канаді це поняття значно ширше, ніж лише фізичне насильство. Воно може включати психологічний тиск, фінансовий контроль, погрози, переслідування та інші форми примусової поведінки. Закон передбачає широкий спектр механізмів захисту постраждалих. Водночас багато новоприбулих не знають, куди звернутися по допомогу, або побоюються, що це може негативно вплинути на їхній імміграційний статус.

Facebook-групи та онлайн-форуми можуть бути корисними для обміну досвідом, однак сімейне право майже завжди залежить від конкретних обставин справи. Те, що спрацювало для однієї сім'ї, може бути абсолютно непри-

йнятним для іншої. Своєчасна юридична консультація часто допомагає уникнути тривалих судових спорів та значних фінансових витрат у майбутньому.

Саме тому ми організували безкоштовну серію інформаційних вебінарів українською мовою, присвячену сімейному праву Канади. Під час зустрічей ми поговоримо про офіційний шлюб і common-law відносини, розлучення, визнання українських шлюбів і розлучень, батьківські права, аліменти, вплив сімейних змін на імміграцію, а також про ресурси підтримки у випадках сімейного насильства.

Запрошую всіх українців у Канаді долучитися до цієї серії вебінарів. Незалежно від того, чи ви лише починаєте будувати життя в Канаді, чи проживаєте тут уже багато років, знання своїх прав і обов'язків допоможе уникнути юридичних помилок та впевненіше приймати важливі рішення для себе і своєї родини.

Безкоштовна серія вебінарів «Сімейне право в Канаді» відбудеться 14, 21 та 28 липня о 12:00 (EDT, Онлайн, українською мовою. Участь безкоштовна за попередньою реєстрацією.

Вебінари мають виключно інформаційний характер і не є індивідуальною юридичною консультацією. Для отримання порад щодо конкретної ситуації рекомендується звернутися до адвоката.

Надя Герелюк

ЯПОНІЯ ПІДТВЕРДИЛА НЕЗМІННУ ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ...

➔ Закінчення з стор. 2

підтвердила намір надати термінову допомогу через ЮНЕСКО для відновлення пошкоджених об'єктів Києво-Печерської лаври, яка зазнала руйнувань внаслідок російської агресії. Важливим результатом переговорів стало підписання угоди між Україною та Японією щодо стипендійної програми JDS, яка сприятиме підготовці українських фахівців та розвитку людського капіталу. Андрій Сибіга також провів зустріч із головою Палати представників Японії Морі Ейсуке. Під час переговорів сторони відзначили високий рівень міжпарламентського співробітництва та незмінну солідарність Японії з Україною у боротьбі проти російської агресії.

Питання відновлення України та економічного партнерства стали центральною темою переговорів із міністром економіки, торгівлі та промисловості Японії Аказавою Рьосеєм і старшою віцепрезиденткою JICA Міцуї Юко. Сторони обговорили відбудову української інфраструктури,

Міністр закордонних справ України Андрій Сибіга з японською делегацією.

зміцнення енергетичної стійкості та розширення співпраці з японськими компаніями і технологічними підприємствами. До складу української делегації увійшли також представники бізнесу, які провели переговори щодо майбутніх спільних проєктів у сферах енергетики, логістики та сільського господарства. Участь українських підприємців засвідчила зацікавленість обох сторін у прак-

тичному економічному партнерстві та залученні японських інвестицій до процесу відновлення України.

Окрему зустріч український міністр провів із міністром внутрішніх справ та комунікацій Японії Хаяші Йошімасою, який також очолює Японсько-українську парламентську лігу дружби. Основну увагу сторони приділили питанням технологічної стійкості та подальшому зміцненню

двосторонніх відносин. Під час переговорів із президентом Палати радників Японії Секігучі Масакадзу було обговорено розширення міжпарламентської співпраці, координацію у сфері оборони, посилення санкційного тиску на Росію та реалізацію спільних ініціатив у межах міжнародних парламентських платформ.

Окреме місце у переговорах посіла підготовка до майбутнього парламентського саміту Кримської платформи, який має відбутися у Лондоні. Україна та Японія підтвердили готовність продовжувати координацію зусиль задля відновлення територіальної цілісності України та зміцнення міжнародної підтримки української держави. Візит Андрія Сибіги до Токіо продемонстрував високий рівень стратегічного партнерства між Україною та Японією, яке виходить далеко за межі політичної підтримки і дедалі більше охоплює безпекову, економічну, технологічну та гуманітарну співпрацю.

Осип Гнятик

ОНТАРІО ПОВНІСТЮ ЗМІНИЛА ПРАВИЛА ПРОВІНЦІЙНОЇ ІМІГРАЦІЇ. ЩО ЦЕ ОЗНАЧАЄ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ?

26 червня 2026 року уряд Онтаріо офіційно розпочав першу фазу найбільшої реформи Провінційної імміграційної програми Онтаріо (Ontario Immigrant Nominee Program, OINP) за всю історію її існування. Зміни стали несподіванкою для багатьох іноземних працівників, адже провінція не просто оновила окремі критерії відбору, а фактично перебудувала всю систему.

Для українців, які вже працюють в Онтаріо або планують отримати постійне місце проживання через провінційну номінацію, ці зміни можуть суттєво вплинути на подальшу імміграційну стратегію.

Старі потоки більше не приймають нових кандидатів

Найпомітнішою зміною стало припинення роботи всіх існуючих потоків OINP, серед яких були Employer Job Offer, Human Capital Priorities, Skilled Trades, Masters Graduate, PhD Graduate та інші.

Одночасно провінція закрила систему реєстрації Expression of Interest (EOI). Нові анкети більше не приймаються, а запрошення за старими потоками видаватися не будуть.

Якщо кандидат уже отримав запрошення та подав повну заяву до OINP, його справа продовжить розглядатися за правилами, які діяли на момент подання.

Ті хто лише зареєстрували EOI, але ще не отримали запрошення, втратять свої поточні профілі. Після запуску нової системи всім доведеться реєструвати нову Expression of Interest відповідно до нових правил. Провінція повідомила, що це відбудеться пізніше.

Нова система замість окремих програм

Замість окремих програм Онтаріо створює єдиний напрямок Ontario Workforce Priority Stream.

За задумом уряду, така модель має зробити систему простішою як для роботодавців, так і для працівників. Відбір відбуватиметься за трьома категоріями всередині одного потоку: для кваліфікованих працівників (TEER 0–3), для менш кваліфікованих (TEER 4–5) та для самозайнятих лікарів.

Важливо розуміти, що це лише перший етап реформи. Провінція вже повідомила, що попереду буде ще один етап оновлення програми, тому протягом найближчих місяців можуть з'явитися додаткові зміни.

Вимоги стали вищими

Однією з головних цілей реформи є підвищення якості кандидатів, яких номінує провінція.

Для більшості професій категорій TEER 0–3 тепер передбачено обов'язкову післясередню освіту та, як правило, підтвердження знання англійської або французької мови на рівні не нижче CLB 6 (для окремих професій — CLB 5).

Також необхідно підтвердити відповідний досвід роботи. Це може бути: шість місяців безперервної роботи протягом останніх 12 місяців у роботодавця, який пропонує пра-

цевлаштування; три місяці роботи протягом останніх 12 місяців для нещодавніх випускників навчальних закладів Онтаріо; або щонайменше два роки досвіду роботи за відповідною кваліфікованою професією, набутого протягом останніх п'яти років. Для окремих професій, що підлягають ліцензуванню, законодавством передбачені винятки.

Хороші новини для працівників менш кваліфікованих професій

Попри загальне посилення вимог, нова система містить і позитивні зміни.

Вперше Онтаріо створює окремий шлях для всіх професій категорій TEER 4–5. Для багатьох українців це може стати новою можливістю отримати постійне місце проживання.

Для цієї категорії вимоги є значно м'якшими. Необхідно мати постійну пропозицію роботи, дев'ять місяців досвіду роботи у відповідного роботодавця протягом останніх двох років, середню освіту та знання мови на рівні CLB 4.

Фактично провінція визнає, що економіка потребує не лише висококваліфікованих спеціалістів, а й працівників у сферах виробництва, догляду, транспорту, логістики, готельно-ресторанного бізнесу та інших галузях.

Нові можливості для лікарів

Ще однією важливою зміною стало створення окремого механізму для самозайнятих лікарів.

Раніше більшість імміграційних програм вимагала наявності пропозиції роботи від роботодавця. Тепер певні категорії лікарів зможуть претендувати на провінційну номінацію навіть без традиційного job offer, якщо вони є членами College of Physicians and Surgeons of Ontario, мають чинний сертифікат реєстрації та право виставляти рахунки через систему OHIP. Це має допомогти залучити більше лікарів до сис-

теми охорони здоров'я Онтаріо.

Підтримка роботодавців у невеликих громадах

Окрему увагу уряд приділив роботодавцям за межами великих міст.

Для підприємств, розташованих у сільських та північних громадах із населенням менше 150 тисяч осіб, знижено вимоги щодо мінімального річного доходу підприємства. Очікується, що це допоможе місцевому бізнесу залучати та утримувати іноземних працівників у регіонах, де нестача робочої сили відчувається найбільше.

Що робити кандидатам зараз?

Якщо ваша заява вже перебуває на розгляді в OINP, нові правила не вплинуть на її розгляд.

Якщо ж ви лише планували подати документи через провінційну програму, варто дочекатися відкриття нової системи Expression of Interest та заздалегідь перевірити, чи відповідаєте ви новим вимогам щодо освіти, знання мови та досвіду роботи.

Зараз особливо важливо не буду-

вати свою імміграційну стратегію на інформації, яка була актуальною ще кілька місяців тому. Реформа OINP фактично змінює правила гри для більшості потенційних кандидатів.

Для багатьох українців нова система відкриє додаткові можливості. Якщо ви працюєте в Онтаріо та розраховуєте отримати статус постійного резидента через провінційну програму, зараз саме час переглянути свою імміграційну стратегію. Своєчасна консультація з імміграційним юристом допоможе оцінити, як нові правила застосовуються саме до вашої ситуації, уникнути помилок та підготуватися до відкриття нової системи подання Expression of Interest.

Ольга Сенишин, адвокатка та нотаріус, партнерка юридичної фірми CGS LAW у Торонто. Працює у сфері імміграційного, бізнесського та сімейного права, представляючи інтереси клієнтів по всій Канаді.

Онтаріо • Імміграція

Реформа OINP 2026: що змінилося для українців

26 червня 2026 року Онтаріо офіційно розпочала найбільшу реформу Провінційної імміграційної програми (OINP) за всю історію її існування.

Від старих потоків до єдиної системи

Перший етап реформи повністю змінює структуру відбору кандидатів

Старі потоки закрито

Employer Job Offer, Human Capital Priorities, Skilled Trades, Masters та PhD Graduate — усі призупинено. Реєстрація EOI за старими правилами більше не приймається.

Ontario Workforce Priority Stream

Новий єдиний потік номінації. Відбір відбувається за трьома категоріями всередині однієї системи.

Три категорії відбору

Вимоги різняться залежно від кваліфікації та професії

TEER 0-3

Кваліфіковані працівники

Вищі вимоги для підвищення якості кандидатів

- Післясередня освіта
- Мова: CLB 6 (окремі професії — CLB 5)
- 6 міс. досвіду з job offer, або 3 міс. для випускників Онтаріо, або 2 роки досвіду за 5 років

TEER 4-5

Менш кваліфіковані професії

Новий шлях — вперше в історії OINP

- Постійна пропозиція роботи
- 9 місяців досвіду в цього роботодавця за останні 2 роки
- Середня освіта
- Мова: CLB 4

Лікарі

Самозайняті лікарі

Номінація без традиційного job offer

- Член College of Physicians and Surgeons of Ontario
- Чинний сертифікат реєстрації
- Право виставляти рахунки через OHIP

«ВИКРАДЕНІ»:

НОВА КНИГА ВІКТОРА МАЛЯРЕКА РОЗПОВІДАЄ ПРО ДЕПОРТАЦІЮ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ ДО РОСІЇ

25 червня у Торонто Дослідний Інститут «Україніка» (Ucrainica Research Institute) організував презентацію нової книги відомого канадського журналіста та письменника Віктора Малярека «Stolen» («Викрадені»), присвяченої одній із найтрагічніших сторінок російської війни проти України, незаконній депортації українських дітей до Російської Федерації.

Вечір відкрила Надя Герелюк, яка запросила до слова відому канадську журналістку та телеведучу Сенді Рінальдо для представлення автора. Представляючи Віктора Малярека, Сенді Рінальдо охарактеризувала його як «невтомного шукача правди», який ніколи не відступав і не здавався, коли йшлося про викриття злочинців та боротьбу за справедливість.

Розпочинаючи свою доповідь, Віктор Малярек нагадав присутнім про рішення Міжнародного кримінального суду в Гаазі від 17 березня 2023 року, коли було видано ордери на арешт президента Росії Володимира Путіна та уповноваженої з прав дитини Марії Львової-Белової. Суд визнав, що існують достатні підстави вважати їх відповідальними за незаконну депортацію та примусове переміщення українських дітей з окупованих територій до Росії — дії, які міжнародне право кваліфікує як воєнний злочин.

За словами Малярека, кампанія з викрадення українських дітей це не тільки воєнний злочин, а переслідує одразу кілька цілей. По-перше, вона покликана тероризувати українське населення та завдати удару по моральному стану суспільства. По-друге, Кремль намагається компенсувати власну демографічну кризу, адже в Росії падає рівень народжуваності та зростає смертність. І, нарешті, найголовніше — шляхом асиміляції українських дітей Росія прагне знищити українську ідентичність. «Це не переселення дітей, а ліквідація наступного покоління української нації», — наголосив автор. «Якщо Росія досягне успіху, українські діти втратять своє майбутнє».

Офіційна російська позиція подає вивезення дітей як «гуманітарну рятувальну місію». Однак, як зазначив Малярек, Москва замовчує один принциповий факт: дітей нібито «рятують» від війни, яку сама ж Росія і розпочала. Росія створила трагедію, а тепер намагається постати в ролі рятувальника. За словами Марії Львової-Белової, до Росії було вивезено близько 725 тисяч дітей, тоді як українська сторона оцінює кількість депортованих приблизно у 200 тисяч. Для цих дітей, підкреслив автор, депортація означає не лише фізичне переміщення, а й цілеспрямовану спробу знищення їхньої національної ідентичності.

Старших дітей змушують співати російський гімн і приймати російську

Канадська журналістка та телеведуча Сенді Рінальдо представляє автора.

Віктор Малярек під час презентації своєї нової книги «Stolen» («Викрадені»).

державну ідеологію. Для наймолодших наслідки можуть виявитися незворотними: вони надто малі, щоб пам'ятати своє походження, рідну

мову чи власну історію. У багатьох випадках змінюються документи та навіть свідоцтва про народження, що суттєво ускладнює подальшу

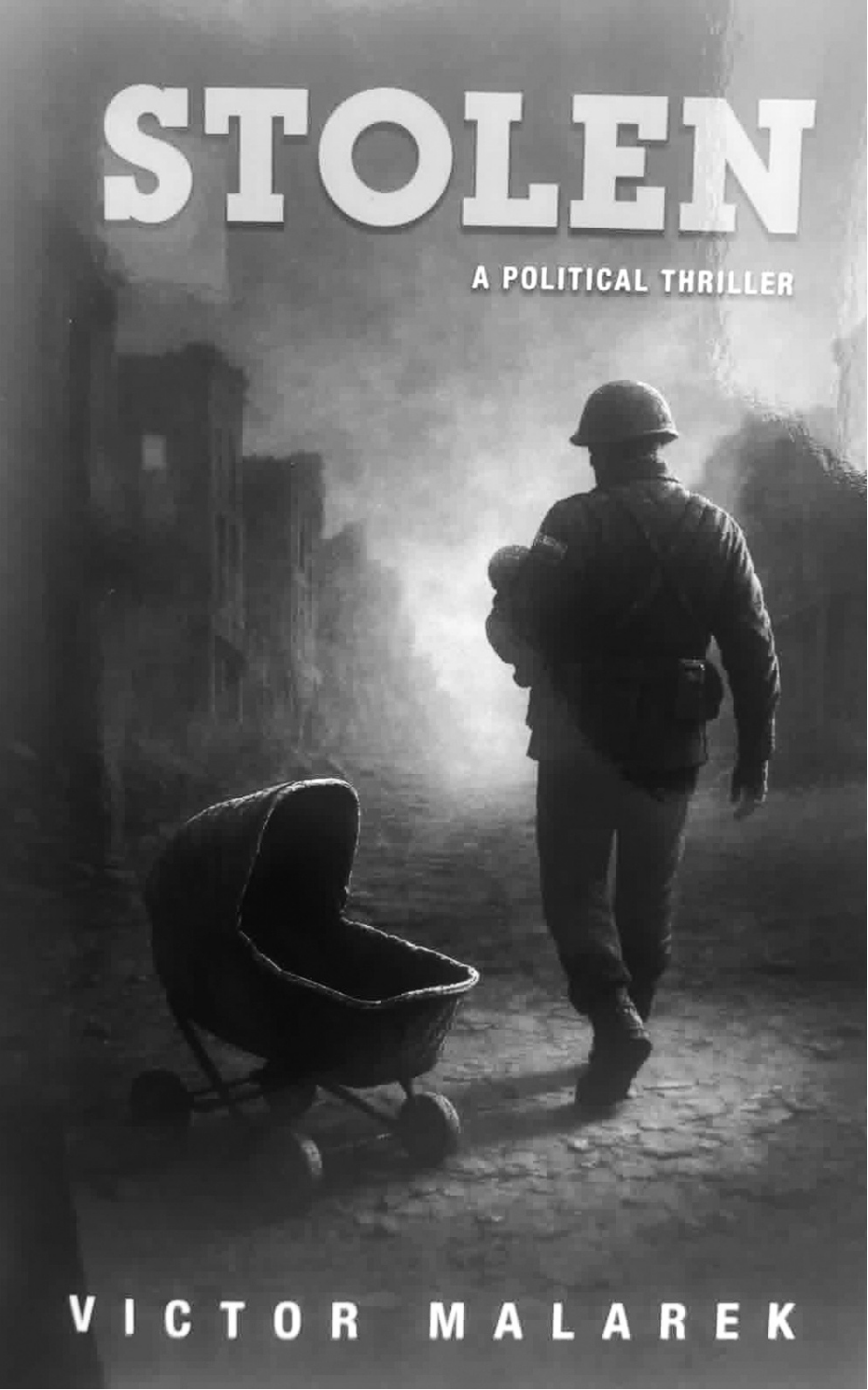
ідентифікацію дітей та їхнє повернення до рідних сімей. Підлітки, які відмовляються приймати нав'язувану ідеологію або «схилятися перед вівтарем Володимира Путіна», нерідко зазнають додаткового тиску та покарань. Малярек охарактеризував ці дії як програму примусового перевиховання, яка відбувається відкрито і грубо порушує Женевські конвенції та міжнародні права дитини. «Це воєнний злочин. Це злочин проти людяності. Це геноцид», — заявив він. Автор наголосив, що самих лише звітів, досліджень та міжнародного засудження недостатньо. «Викрадених дітей необхідно знайти, ідентифікувати та повернути додому. Україна не буде по-справжньому вільною, доки її діти не повернуться додому», — сказав Малярек. «Йдеться не про промови, які ми виголошуємо, а про дії, які ми здійснюємо».

Говорячи про роботу над книгою «Stolen», Малярек розповів, що спочатку планував написати документальне дослідження. «Чим глибше я занурювався в тему, тим більше був приголомшений і стривожений побаченим. Зрештою я зрозумів, що ще одна академічна праця не здатна передати весь біль і розпач батьків», — зазначив він. Саме тому автор вирішив звернутися до художньої форми, залишаючись при цьому максимально вірним фактам. За його словами, кожен аспект описаної у книзі російської програми депортації базується на документально підтверджених свідченнях та матеріалах розслідувань. Головним героєм роману став журналіст-розслідувач Метью Козар — знайомий читачам персонаж із попередніх творів Малярека.

«Метью Козар — журналіст-розслідувач, так само як і я. Я сподіваюся, що читачі не лише отримають захопливий трилер, а й краще зрозуміють масштаб цього злочину», — пояснив автор. На переконання Малярека, ця трагедія триватиме доти, доки Україна не здобуде перемогу. Особливо зворушливими стали особисті спогади автора про його численні поїздки до України. Відвідуючи дитячі будинки та інтернати, він, за власними словами, завжди міг упізнати людей, схильних до насильства та зловживань. «Такі люди всюди однакові», — зазначив він.

На завершення Віктор Малярек подякував Літературному Фонду ім. Пітерсона при Фундації Будучність за їхню багаторічну підтримку пошуку правди та історичної справедливості, а також висловив вдячність організаторам заходу за проведення цієї важливої дискусії. Презентація книжки «Stolen» («Викрадені») стала не лише літературною подією, а й нагадуванням про один із найтяжчих злочинів сучасної війни — злочин, відповідальність за який не може бути забута чи залишитися безкарною.

Надія Лемко

Нова книга Віктора Малярека.

ІМПЕРІЇ БОЯТЬСЯ СИМВОЛІВ:

ІСТОРІЯ ПОВЕРНЕННЯ МАЗЕПИ

Коли я побачила погруддя Івана Мазепи у Києво-Печерській лаврі, мене раптово накрили спогади. 2008 рік. Напередодні 300-річчя Полтавської битви гуманітарна політика президента Віктора Ющенка була спрямована на масштабне повернення українцям власної історії — такої, якою вона є, без імперських нашарувань і викривлень. Це був час визнання Голодомору як геноциду, відновлення Батурина, повернення українського бароко, а також переосмислення й повернення у національний наратив постатей, які довго були або замовчувані, або спотворені: гетьманів козацької держави, Степана Бандери, Павла Скоропадського, Володимира Винниченка, Романа Шухевича, Андрія Мельника — і, безумовно, Івана Мазепи. Тоді ця політика часто не знаходила розуміння. Її критикували, висміювали, знецінювали. Я мала честь бути частиною цієї команди.

Я добре пам'ятаю, наскільки важливою для президента Ющенка була постать Івана Мазепи. Для нього це була не лише історія — це була боротьба за українську незалежність і власну ідентичність. У 2008 році відбувся останній офіційний візит президента України до Москви на багато років уперед. Серед питань тодішньої програми порушувалося й символічне питання — скасування анафеми гетьману Івану Мазепі, накладеної Російською православною церквою ще за часів Петра І. Президент Ющенко обговорював це питання з Володимиром Путіним. Згодом розмова продовжилася в патріаршій резиденції в Даниловому монастирі з патріархом Алексієм ІІ. Йшлося про перегляд рішення щодо анафеми Мазепі.

Відповідь була однозначною — відмова. Російська православна церква навіть не погодилася розглядати таку можливість.

Сьогодні, озираючись назад, я досі дивуюся цим розмовам — і трохи усміхаюся, згадуючи, як я тоді проходила ті простори під поглядами ченців. Імперії рідко бояться мертвих. Вони бояться символів. А Мазепа — це саме такий символ: української

Погруддя Івану Мазепі.
Фото: Національний заповідник "Києво-Печерська лавра".

державності, свободи й історичної суб'єктності. І дозвольте невеликий особистий відступ.

Ще задовго до того, як це стало

частиною суспільного дискурсу, я водила своїх дітей до Києво-Печерської лаври й розповідала, що значною мірою вона в тому вигляді, який

ми бачимо сьогодні, сформувалася завдяки Мазепі. Ми піднімалися до Надбрамної церкви, яку він збудував, і я показувала розписи на стінах — яскравих, усміхнених, майже життєрадісних святих і янголів. «Це наша українська любов до життя, — казала я дітям. — Ми світла, жива, радісна нація. Тому й наші святі такі живі». Ми також гуляли Мистецьким арсеналом і говорили про те, що колись ці простори теж були пов'язані з Мазепою. Для мене було важливо, щоб діти знали: Україна має своїх героїв. І Мазепа — один із них. Можливо, один із найбільших. Саме тому сьогодні я з особливим відчуттям радості спостерігаю, як ім'я Мазепи поступово повертається до українського історичного пантеону. Туди, де воно завжди й мало бути. Але пам'ятник — це лише початок.

Щоб справді зрозуміти Мазепу, потрібно читати. Читати документи, істориків, дослідників. І обов'язково — художню літературу, зокрема Богдана Лепкого. Його трилогія відкриває зовсім іншого Мазепу — не міфологізованого «зрадника», створеного імперською російською пропагандою, а державника величезного масштабу. Людину, яка володіла мовами, мислила європейськими категоріями, підтримувала церкви, освіту, книгодрукування та мистецтво, зміцнювала козацьку державу й водночас діяла в надзвичайно складній політичній реальності, де ціною рішень могла стати власна репутація. Найбільше мене вразив розділ «Державна конечність» у творі «Мотря Кочубей». Це роздуми про справжнє лідерство — про те, що інколи політичні рішення не приносять слави тут і зараз, але визначають майбутнє народу.

Мазепа був титаном. Будівничим. Стратегом. Меценатом. Людиною величезного масштабу й складної долі. Постаттю, яку ми лише починаємо по-справжньому осмислювати. І, можливо, саме тому сьогодні важливо це повернення. Ми поступово повертаємо собі своїх героїв.

Ірина Ванникова

ВАРТОВИЙ НАШОЇ ПАМ'ЯТІ:

ЯК ІВАН КРИП'ЯКЕВИЧ ПЕРЕМІГ РАДЯНСЬКУ ЦЕНЗУРУ ТА ПОВЕРНУВ УКРАЇНІ ЇЇ КОЗАЦЬКУ СЛАВУ

У часи, коли тоталітарна система намагалася стерти національну ідентичність мільйонів людей, перетворюючи історію на ідеологічну службу Кремля, у Львові жив і працював чоловік, чие перо виявилось сильнішим за радянські циркуляри. Івану Крип'якевичу судилося стати не лише видатним українським істориком, академіком, а й невтомним деколонізатором нашого минулого. Його життя нагадувало інтелектуальний фронт, де замість зброї використовувалися унікальні архівні документи, а замість фортець фундаментальні наукові праці, які й сьогодні формують наш погляд на козацьку державність.

Шлях гартування

Іван Крип'якевич народився 25 червня 1886 року у Львові в родині священика, де панував дух глибокої поваги до українських традицій і культури. Його шлях у велику науку розпочався надзвичайно рано. Будучи всього лише 16-річним гімназистом, у 1902 році юнак уперше переступив поріг бібліотеки Наукового товариства імені Шевченка (НТШ). Саме там відбулася доленосна зустріч, яка визначила весь його подальший життєвий шлях — знайомство з батьком української історії Михайлом Грушевським.

Грушевський одразу розгледів у молодому дослідникові колосальний потенціал і став його науковим керівником. Уже у 19-річному віці, навчаючись на філософському факультеті Львівського університету, Крип'якевич опублікував свої перші серйозні статті у престижних «Записках НТШ». Його студентські роки не були тихим кабінетним навчанням. У 1907 році Іван став одним із лідерів бунту українського студентства, яке вимагало від австрійської влади відкриття українського університету у Львові. За участь у вуличних протестах та «порушення спокою» польська поліція заарештувала молодого вченого й відправила його за ґрати. Цей перший арешт лише загартував його характер.

У 1911 році Крип'якевич блискуче захистив докторську дисертацію на тему «Козаччина і Баторієві вольності». Проте шлях до професорської кафедри виявився тернистим. Замість високих академічних кабінетів молодий доктор наук понад два десятиліття працював звичайним учителем гімназій у Рогатині, Жовкві та Львові. Цей досвід не був даремним: саме в цей період він зрозумів, що історія повинна належати не лише професорам, а й усьому народу.

Головна праця життя
Наукова спадщина Івана Крип'якевича вражає: понад 800 наукових робіт, монографій, підручників і рецензій. Проте головною пристрастю вченого завжди залишалися епоха Козаччини та період Хмельниччини. Поки імперські та радянські історики намагалися зобразити українських козаків як «селянські бунти» або

Іван Крип'якевич, 1913 р.

Іван Крип'якевич (перший праворуч) серед викладачів гімназії в Жовкві, 1932 рік

розбійницькі ватаги, Крип'якевич першим на високому науковому рівні довів: Запорозька Січ та Гетьманщина були повноцінними державними утвореннями з власним суверенітетом, дипломатією, правовою та податковою системами.

Його фундаментальні праці «Історія українського війська» та «Богдан Хмельницький» стали настільними книгами для багатьох поколінь українців. Крип'якевич детально реконструював військову тактику козаків, структуру їхнього командування та геополітичні союзи. Працюючи над постаттю Хмельницького, історик десятиліттями збирав матеріали, аналізуючи тисячі документів в архівах Львова, Києва, Варшави та Москви. Йому вдалося створити не просто біографію гетьмана, а величне полотно народження української нації.

Окрім козацтва, Крип'якевич став головним літописцем давнього Львова. Його книги «Історичні проходи по Львову» досі вважаються найкращими путівниками містом, де за кожною кам'яницею та старою брамою автор відкривав забуті пласти української історії середньовічного мегаполіса.

Таємний фронт

Найважчим випробуванням у житті історика став прихід радянської влади на захід України. У 1940-х роках Львівський національний університет імені Івана Франка став майданчиком для ідеологічних чисток. Нова влада вимагала від професора Крип'якевича відмовитися від «націоналістичних поглядів» Грушевського та писати історію в межах марксистсько-ленінської догми про «вічне прагнення українського народу до об'єднання з великим російським братом».

У цих умовах Крип'якевич обрав унікальну тактику «інтелектуального компромісу», яка дозволила йому врятувати українську історію від повного викривлення. Він майстерно використовував радянську термінологію як щит. Описуючи визвольну війну Богдана Хмельницького, він офіційно називав її «антифеодальною та класовою боротьбою українського селянства проти польської шляхти». Цензори в Москві та Києві бачили правильні слова: «класова боротьба»,

«селяни», «пригноблення». Проте між рядками, через детальний опис козацьких державних інституцій, урядових універсалів та міжнародних договорів, Крип'якевич доносив до українського читача ідею самостійної, незалежної української держави. Його праці проходили жорстку цензуру саме тому, що формально відповідали радянським шаблонам, але змістовно залишалися глибоко проукраїнськими.

Попри таку обережність, радянські спецслужби не довіряли вченому. У 1940-х роках його фактично депортували зі Львова до Києва, відірвавши від улюблених архівів і родини, під приводом «роботи в Інституті історії України». За кожним його кроком стежили, а колеги-кар'єристи писали доноси про його «невикорінений буржуазний націоналізм». Тільки завдяки світовому визнанню та бездоганному науковому авторитету Крип'якевичу вдалося уникнути заслання до ГУЛАГу. У 1953 році він повернувся до рідного міста, очоливши Інститут суспільних наук Академії наук УРСР у Львові, який сьогодні гордо носить його ім'я.

Цікаві факти

Життя великого історика складалося не лише з товстих архівних фоліантів. Поза межами великих аудиторій він залишався яскравою, багатогранною та надзвичайно прогресивною особистістю:

Дитячий письменник під псевдонімами

Мало хто знає, що академік Крип'якевич був відомим дитячим письменником. Щоб популяризувати історію серед малечі, він редагував дитячий журнал «Дзвінок» і підписував свої пригодницькі історичні оповідання для дітей псевдонімами Іван Холмський або Володимир Луква. Його книга «Малі козаки» стала справжнім бестселером серед молоді того часу.

Культурне волонтерство в окопах війни

Під час Першої світової війни, у 1915–1918 роках, коли лінія фронту шматувала українські землі, Крип'якевич очолив Бюро культурної допомоги для населення Волині та

Холмщини. Він особисто їздив у прифронтові зони, рятував від знищення старовинні ікони та книги, а також організовував відкриття українських шкіл там, де імперії намагалися все русифікувати чи полонізувати.

Великий друг українських скаутів

Іван Крип'якевич був палким прихильником та офіційним приятелем організації «Пласт». Він розробляв для пластунів перші лекції з вітчизняної історії, вважаючи, що патріотизм має базуватися не на емоціях, а на глибоких знаннях про минуле своєї землі.

Рятування святинь від радянських варварів

Коли радянська влада почала закривати й руйнувати храми у Львові, Крип'якевич, ризикуючи свободою, таємно переносив унікальні церковні документи, рукописи та стародруки до фондів академічних бібліотек, оформлюючи їх як «матеріали суспільно-політичного значення», щоб врятувати їх від спалення.

Безсмертна спадщина

Іван Петрович Крип'якевич пішов із життя 21 квітня 1967 року і знайшов свій спочинок на славнозвісному Личаківському цвинтарі у Львові. Він залишив по собі не просто сотні книг, а виховану ним плеяду українських істориків, які продовжили його справу в часи незалежності.

Його життя це унікальний приклад інтелектуального спротиву тоталітаризму. В епоху, коли за одне неправильне слово можна було зникнути в підвалах КДБ, Іван Крип'якевич зумів зберегти нерозривність української історичної традиції: від княжих часів і козаччини до ХХ століття. Він заклав міцний фундамент для деколонізації нашої гуманітарної науки, з якого сьогодні ми черпаємо сили для боротьби за власну свободу. Його праці доводять: націю, яка знає свою справжню історію, неможливо перемогти чи стерти з карти світу.

Олександра Чорна

ЗЛЕТ ТА СВЯТО ВЕСНИ 2026 НА ОСЕЛІ «ВЕСЕЛКА»

21–22 червня на Оселі «Веселка» відбувся щорічний Злет та Свято Весни Спілки Української Молоді в Канаді. Цими вихідними оселя наповнилася дитячим сміхом, дружньою атмосферою та справжнім суміським духом, адже юнацтво з різних осередків зібралось разом, щоб провести незабутні дні у колі друзів.

У суботу день розпочався зі збірки, урочистого апелю та спільної фотографії. Після відкриття розпочалася насичена програма конкурсів. Молодші та старші юнаки й юначки випробовували свої знання з історії України та СУМу, розказували різні поеми у конкурсі слова, демонстрували згуртованість у конкурсі роїв, а також представляли власні мультимедійні проекти. Після обіду учасники мали нагоду проявити свої творчі здібності під час майстрування, а згодом змагалися у спортивних конкурсах.

Після вечері та короткого відпочинку відбулася довгоочікувана забава під відкритим небом.. Це була чудова нагода поспілкуватися, потанцювати та завершити перший день Злету в атмосфері радості й дружби.

Юначки осередку СУМ Міссісага після вступу у ряди дружинників і отримання синьої краватки.

Неділя розпочалася зі Святої Літургії, яка об'єднала всіх учасників у спільній молитві. Після богослужіння відбувся святковий апель та відзначення юнацтва, під час якого було відзначено успіхи та досягнення учасників протягом року. Після обіду настала урочиста мить нагородження переможців конкурсів та спортивних змагань. Завершився Злет традиційними співами при ватрі.

Злет та Свято Весни 2026 вкотре стали підтвердженням того, що Оселя «Веселка» є місцем, де молодь не лише змагається та навчається, а й будує міцні дружні зв'язки, плекає українську культуру та виховується на цінностях Спілки Української Молоді.

Щиро дякуємо всім виховникам, впорядникам, волонтерам, батькам та організаторам, які своєю працею зробили цей Злет і Свято Весни можливим. Найбільша подяка належить нашому юнацтву, яке своєю енергією, активністю та усмішками створило незабутню атмосферу цього свята.

До нових зустрічей на Оселі «Веселка»!

Анна-Марія Процюк

Юнак складає присягу під час Свята Весни.

Юнаки на Службі Божій.

Юнаки і Юначки під час сесії майстрування на українській тематиці.

Нагородження переможців Злету.

Юнацтво і члени осередків СУМ південного Онтаріо - Міссісага, Етобіко, Ст. Катеринс, Гамільтон, Лондон, і Ґуелф після Служби Божої.

ВИСТАВКА ПАВЛА ЛОПАТИ В ЛІМІНГТОНСЬКОМУ МИСТЕЦЬКОМУ ЦЕНТРІ: САКРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО ЯК МІСТ МІЖ ТРАДИЦІЄЮ І СУЧАСНІСТЮ

У Лімінгтонському Мистецькому Центрі (Leamington Art Centre) триває виставка знаного канадсько-українського художника Павла Лопати під назвою «Sacred Traditions» («Сакральні традиції»). Виставка, яка триватиме до 16 липня 2026 року, запрошує відвідувачів у простір, де мистецтво стає мовою духовності, пам'яті та культурної спадкоємності.

Павло Лопата мистець із міжнародним визнанням, чії роботи відомі в багатьох країнах світу. Він працює у давній та майже медитативній техніці темперного живопису, використовуючи яєчний жовток та оцет, і створює образи на дереві та полотні. Його творчий шлях розпочався ще у 1970-х роках, після переїзду до Канади, і відтоді його мистецтво стало частиною численних музейних і приватних колекцій у Канаді, Сполучених Штатах Америки, Польщі, Чехії, Словаччині та Україні. За десятиліття праці митець створив понад 1,270 робіт, які сьогодні формують вагомому частину міжнародної мистецької спадщини.

«Sacred Traditions» відкриває перед глядачем світ, у якому духовні та історичні мотиви переплітаються з живою символікою традиційного мистецтва. Це ікони, які не лише

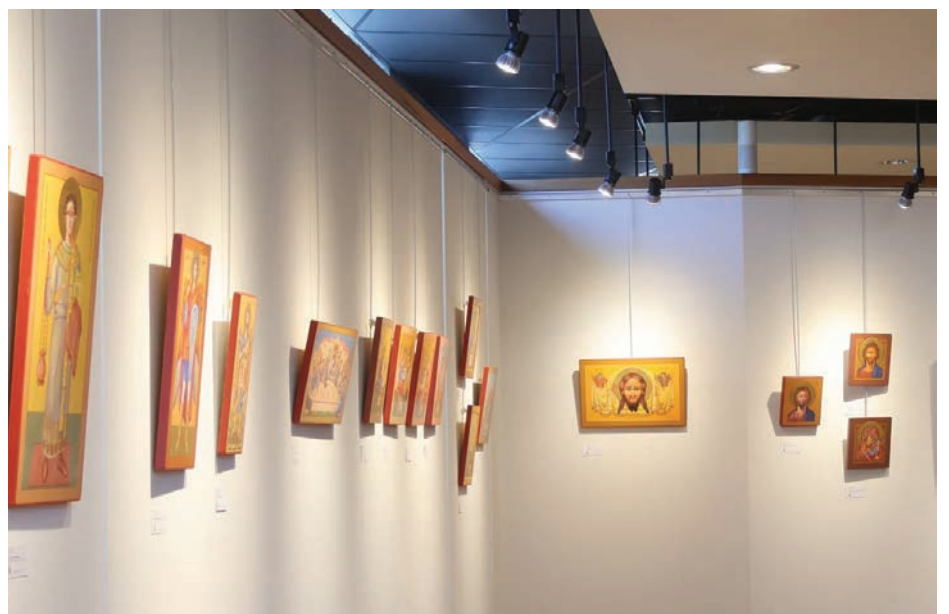

Павло Лопата на відкритті
своєї виставки.

зображують, а й розповідають — запрошуючи до роздумів про віру, історію та культурну пам'ять. Відвідувачі відзначають особливу глибину робіт, які нерідко стають приводом для відкриття духовності та переосмислення добре відомих образів святих постатей. Виставка проходить за адресою: Leamington Art Centre, 72 Talbot Street West, Leamington, Ontario, і залишається відкрита для всіх, хто прагне відчутися силу сакрального мистецтва та зануритися у світ української культурної традиції, що продовжує жити й розвиватися далеко за межами України.

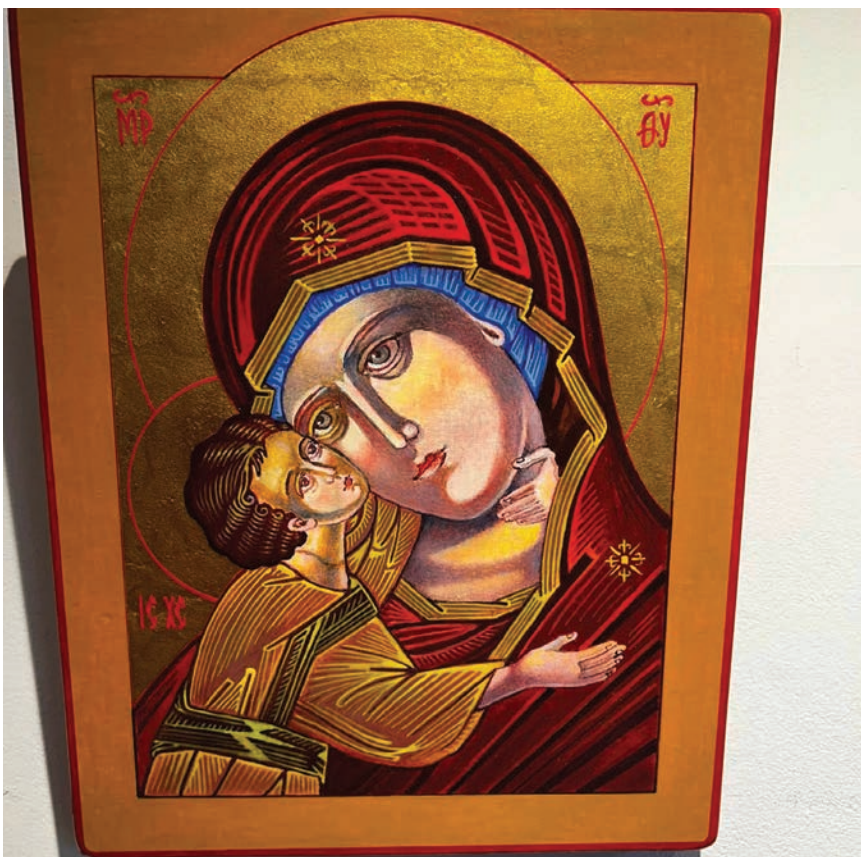

«Чотири євангелісти» — образи авторів Євангелія.

Виставковий простір із роботами художника та іконами.

Надя Герелюк

Ікона «Вишгородська Богоматір» представлена в межах виставки.

Павло Лопата у центрі мистецтва в Лімінгтон.

Ukrainian Canadian Congress Toronto Branch

Конгрес Українців Канади Відділ Торонто

Ukrainian Independence Day

35 -th ANNIVERSARY
-та РІЧНИЦЯ

День Незалежності України

SATURDAY, AUGUST 22, 2026

CENTENNIAL PARK - TORONTO

156 CENTENNIAL PARK RD. ETOBICOKE

NORTH AMERICA'S LARGEST UKRAINIAN INDEPENDENCE DAY CELEBRATION

OUTDOOR STAGE SHOW • BEER GARDEN • FOOD FAIR
MARKET PLACE • KIDS' CENTRE

OPENING / ВХІД
10:00 AM

PROGRAM / ПРОГРАМА
1:00 PM

WWW.UCCTORONTO.CA

КОЖЕН УДАР — НА ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ: БЛАГОДІЙНИЙ ҐОЛЬФ-ТУРНІР ФУНДАЦІЇ БУДУЧНІСТЬ

Ґольфісти в дії під час гри.

Члени кредитівки Будучність та утравителі разом грають Ґольф.

Перед грою.

Гравці у Ґольф у момент активної гри на полі.

У вівторок, 16 червня, відомий ґольф-клуб «Пайперс Ґіт» (Piper's Heath) у місті Мілтон став осередком благодійності та спортивного духу. Фондація Будучність (BCU Foundation) провела тут свій 13-й щорічний благодійний турнір із ґольфу, традиція якого бере початок ще з 2011 року. Цьогорічний захід зібрав 144 гравців, а всі місця були розкуплені ще задовго до початку турніру.

Головною метою турніру став збір коштів на підтримку програм гуманітарної допомоги та реабілітації поранених військовослужбовців і цивільних громадян, які постраждали від російської війни в Україні. Ця ініціатива відображає відчутну зміну вектору діяльності організації: якщо до 2022 року кошти були спрямовувалися на локальні потреби, то в останні роки більшість зусиль зосереджено на допомозі Україні, про що символічно нагадують навіть написи «Stand with Ukraine» на ґольф-м'ячах.

Турнір проходив у форматі командного змагання (shotgun scramble) і тривав увесь день. Попри мінливу погоду та невеликий дощ, гравцям подобалася прохолода, а на ресстрації, разом із барбекю-обідом, волонтери завбачливо дарували учасникам фірмові парасольки. «Оскільки ґольф-поле абсолютно відкрите і там немає жодної тіні, люди навіть зраділи, що день видався свіжим, а не спекотним, як минулого року, і гра пройшла комфортніше», — розповіла Гомону України Роксоляна Луців, координатор фінансових зборів фун-

дації та одна з організаторів заходу. Абсолютними переможцями цьогорічних змагань стала четвірка ґольфістів: Олег Верещак, Євген Муха, Одисей Кападукакіс та Енді Кападукакіс. Окрім головного кубка, цьогоріч учасники вперше мали змогу виграти подорож на Гаваї від спонсора Bucket List Travellers за попадання в лунку з першого удару (hole-in-one) на найскладнішій дистанції. «Щоб гра була чесною, біля цієї лунки постійно стояла людина, яка уважно стежила за кожним ударом. Двоє гравців були дуже близькими до цілі, але, на жаль, м'яч так і не залетів з першого разу, і приз не розіграли», — розповідає Луців.

На полі також діяли унікальні інтерактивні локації: «горілчана» та «устрична» стіни, щоб почастувати натовплених грою учасників. Ціна вхідного квитка становила \$250. Хоча це солідна сума, вона повністю покривала гру на 18 лунках, ґольф-карти, ланч і урочисту вечерю. «Якщо

вдало поєднати в одному дні спорт, смачну їжу та благодійність, люди зовсім не проти заплатити трохи більше, аби отримати задоволення і, головне, користь від того, чим звикли розважатися в повсякденному житті», — пояснює організаторка популярності заходу.

Цікаво, що, всупереч стереотипам, демографія гравців розділилася приблизно 50 на 50 між молоддю та старшим поколінням. За 15 років проведення спортивних заходів Фондація БЦУ збрала вже понад \$190,000.

Справжнім символом солідарності став благодійний розіграш «50/50», де загальний банк склав \$1,500.

«Починаючи з 2023 року, відколи ми розпочали збори для України через повномасштабне вторгнення, абсолютно кожен, хто вигравав у лотереї 50/50, щоразу без жодних вагань повністю повертав свій виграш назад Фондації (цьогоріч це \$750) до нашого гуманітарного фонду замість

того щоб залишити собі», — наголошує Луців.

Вона зазначила, що зараз благодійність переживає досить складний період, адже в громаді відчувається певна «втома від війни» (war fatigue) через загальне подорожчання життя, економічні труднощі та зменшення уваги з боку світових ЗМІ до України. Кількість донатів дещо зменшилася порівняно з бурхливим 2022 роком, а внески від неукраїнців стали скромнішими.

Щоб тримати тему України у фокусі уваги канадського суспільства, кожен організатор намагається зробити свій внесок і на інформаційному фронті.

«На момент проведення турніру минав уже майже 1,600-й день війни. Я знаю, бо особисто регулярно публікую кількість днів у своїх соцмережах. Це такий маленький щоденний приклад для моїх неукраїнських друзів, аби вони пам'ятали, що війна ще триває, і це досі важливо», — розповідає Луців. Організатори вже мають плани на майбутнє й прагнуть надалі масштабувати турнір. «Ми будемо продовжувати збирати гроші для України доти, доки триватиме війна. Наша мета — щороку зростати та залучати якомога більше людей ззовні, аби вони бачили, що ми працюємо заради великої та доброї справи», — підкреслює Роксоляна.

Чвстування.

Олександра Чорна

Фото: офіційний сайт BCU Foundation

УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО В ТОРОНТСЬКІЙ БІБЛІОТЕЦІ РІЧВ'Ю

Цього літа у виставковому просторі Торонтської бібліотеки «Річв'ю» (Toronto Public Library - Richview Branch) українське мистецтво заговорило мовою кольору, символів та емоцій, розповідаючи історії пам'яті, надії й незламності. Тут відкрилася виставка «The Voice» («Голос»), яка об'єднала творчість восьми українсько-канадських художників. Відкрившись 4 липня, експозиція триватиме до 31 липня, запрошуючи відвідувачів відкрити для себе багатогранність сучасного українського мистецтва та силу історій, що промовляють без слів.

Кожен із митців говорить власною художньою мовою. Одні звертаються до реалістичних образів, інші працюють з абстракцією чи магічним реалізмом, але всіх їх об'єднує прагнення осмислити красу, пам'ять, втрату, надію та українську ідентичність. Редактор «Гомону України» відвідала виставку та поспілкувалася з мистцями, аби дізнатися, що стоїть за їхніми роботами.

Марія Антонів представила дві роботи зі своєї добре знаної серії квіткових полотен — ірисів та маків. Для художниці квіти є не просто витвором природи, а живими образами, що нагадують людей. «Кожна квітка має свій характер, — говорить мисткиня. — Як і люди, вони різні: одні спокійні, інші сильні чи ніжні. У житті вони приносять різні емоції, але завжди дарують світло та позитив». Природа, український краєвид і квіткові мотиви вже багато років залишаються головним джерелом її натхнення. У її творчості нерідко простежуються образи, що навіюють спогади про Україну, її красу та духовне коріння. Водночас Марія Антонів відома не лише як талановита художниця, а й як активна громадська діячка, яка щиро підтримує розвиток молодих митців. Вона охоче організовує та проводить пленери, заохочуючи молодих українців удосконалювати свою майстерність, ділитися власним досвідом і допомагати розкривати нові таланти. Не менш важливою є її благодійна діяльність: художниця регулярно передає свої роботи на благодійні аукціони та мистецькі заходи, підтримуючи ініціативи, що допомагають українській громаді та Україні. Для неї мистецтво

Мистці у виставковому просторі Торонтської бібліотеки «Річв'ю».

— це не лише творчість, а й спосіб єднати людей, надихати їх і робити добро.

Зовсім іншу художню мову пропонує Віктор Дейсун — майстер абстрактного експресіонізму. На перший погляд його полотна складаються лише з яскравих кольорових ліній і ритмічних форм. Та варто затримати погляд довше, і перед глядачем поступово народжується пейзаж. Абстракція ніби сама відкриває приховані обриси природи, дозволяючи кожному побачити власну історію.

Олександра Гуйова працює у жанрі магічного реалізму. Її картини нагадують казковий світ мавок, лісів та легенд, водночас залишаючись наочними сучасними. Попри яскраві кольори й фантазійні образи, назви робіт нерозривно пов'язані із сьогоденням України. Особливу увагу привертає полотно «Втомлена українська душа». На ньому зображена жінка із заплученими очима, одягнена у вишиванку, квітковий вінок і традиційні червоні коралі. Вона символізує українську жінку, яка навіть виснажена війною, щоденними турботами й переживаннями, продовжує підтримувати своїх дітей, родину, громаду та країну. Втома не позбавляє її сили бути поруч і нести на собі відповідальність за інших.

Серед учасників виставки також представлений художник Олександр Гутир та мисткиня Олександра Лицак, чий роботи органічно доповнюють багатоголосся експозиції, демонструючи ще одне бачення сучас-

ного українського мистецтва.

Особливо зворушливими є полотна Вікторії Макарової — уродженки Херсона. Одну зі своїх картин вона присвятила старовинним дверям, повз які щодня проходила у рідному місті. Колись вони викликали відчуття загадковості та подиху минулих століть. Сьогодні, після російської окупації та руйнувань, художниця майже впевнена, що цих дверей більше не існує. Тепер вони живуть лише у спогадах та на її полотні, як символ пам'яті про місто, яке війна безповоротно змінила. Інша її робота присвячена соняшникам, одному з найвпізнаваніших символів України. Соняшник для мисткині означає сонце, життя, відродження та віру в те, що після темряви неодмінно повернеться світло і краса.

Михайло Петрух представив одну з найсимволічніших робіт виставки. На круглому полотні художник зобразив золоті бані київських храмів. У час, коли російські ракети руйнують українські святині, мистецтво стає способом їх зберегти. Особливого змісту картині надає перевернутий український прапор: жовте небо над синьою землею. Такий образ є відомим міжнародним символом лиха та біди, нагадуючи глядачеві, що Україна й досі переживає одну з найтрагічніших сторінок своєї історії. Не менш виразною є його картина із яскраво-червоними квітами на чорному тлі, контраст життя й смерті, краси та болю, чорного на червоному який не залишає байдужим.

Тетяна Русановська представила графічні роботи, виконані у власній авторській техніці. Художниця спочатку створює зображення на склі, а потім переносить його на папір. Кінцевий результат неможливо повністю передбачити, тому кожна робота стає творчим діалогом між задумом і випадком. Її натхненням є квіти, жіночі образи та колір. Саме так народилася композиція «Середземноморське літо», сповнена тепла, сонця і мрії про спокійний відпочинок. Інша робота також присвячена квітам, однак уважний глядач помітить тонкий український акцент: букет розміщений у тардиційному керамічному Полтавському горщину. Це нагадування про дім, який людина носить із собою, де б не перебувала. Частина творчості мисткині вже експонувалася на благодійних виставках, кошти від яких спрямовувалися на підтримку дитячих таборів в Україні. Для неї це природне продовження мистецтва, допомагати дітям зберігати дитинство, можливість навчатися, дружити та мріяти навіть у час війни.

Виставка «The Voice» («Голос») переконує, що мистецтво здатне говорити без слів. Воно зберігає пам'ять, допомагає пережити втрати, дарує надію та нагадує, що навіть далеко від Батьківщини українська культура продовжує жити й розвиватися. Експозиція триватиме до 31 липня у бібліотеці Toronto Public Library - Richview Branch. Організатори запрошують усіх охочих відвідати виставку разом із родиною та друзями, щоб бодай на мить відірватися від щоденного поспіху, відчутти силу мистецтва і дозволити йому подарувати натхнення, світло та віру в майбутнє.

Надя Герелюк

LATCA (Літературно-мистецька асоціація, канадське відділення) запрошує інших митців приєднуватися до майбутніх проєктів, пленерів та виставок для створення робіт і співпраці над ідеями.

Слідкуйте за LATCA Facebook та Instagram

Email: latcacanada@gmail.com

Тетяна Русановська та її композиція з полтавським глечком.

Марія Антонів біля своєї роботи.

Вікторія Макарова та її дві роботи, одна з яких зображує старовинні двері Херсона.

ЦИФРОВИЙ ЩИТ:

ЯК ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ТА НАТО ЗМІЦНЮЮТЬ ЦИВІЛЬНИЙ ЗАХИСТ УКРАЇНИ

Цього червня штаб-квартира Альянсу в Брюсселі стала майданчиком для оголошення масштабної технологічної ініціативи, яка суттєво змінить підходи до цивільної безпеки у Східній Європі. Заступниця Генерального секретаря НАТО Радміла Шекерінська офіційно розпочала другу фазу проекту «Командна система другого покоління при інцидентах (NICS)». Ця ініціатива, розгорнута в межах престижної Програми НАТО «Наука заради миру та безпеки» (SPS), об'єднала зусилля України та Північної Македонії. Головною метою є впровадження єдиного цифрового штабу (вебплатформи) нового покоління, посиленого штучним інтелектом (AI) та новітнім цифровим захистом (кіберзахистом) для налагодження роботи екстрених служб під час надзвичайних ситуацій та воєнних дій.

Проект NICS бере свій початок у 2016 році, коли першу версію відкритої сумісної вебплатформи впровадили для навчання понад 2 000 рятувальників на Західних Балканах. Тоді система довела свою надзвичайну ефективність під час координації ліквідації масштабних лісових пожеж, літніх повеней, а пізніше і під час керування логістикою в період пандемії COVID-19.

Проте сучасні виклики вимагали серйозних оновлень. Співпраця України та Північної Македонії в межах нової фази NICS-2 виводить систему на вищий рівень воєнної стійкості. Нова платформа адаптована до умов, коли загрозою є не лише стихійне лихо, а й цілеспрямовані ракетні удари чи скоординовані ворожі кібератаки на урядовий сектор.

Як зазначили представники Місії України при НАТО, запуск NICS-2 надає унікальну можливість Державній службі України з надзвичайних ситуацій (ДСНС) мінімізувати затримки в ухваленні рішень, кардинально покращити оперативну обізнаність на місцях та пришвидшити обмін інформацією.

Ось як це працюватиме: наприклад,

Українсько-македонська делегація у НАТО відкриває проєкт. (UKR Mission to NATO Твіттер сторінка).

відбувся масований російський ракетний удар по українському місту. Опісля виникає повний хаос: одночасно горить багатоповерхівка, під завалами опинилися люди, перебито газову трубу, а ворог може завдати повторного удару. На місце виїжджають ДСНС, поліція, медики, військові та комунальники.

Раніше вони втрачали час на зідзвони, розмови по раціях та з'ясування ситуації. Нова система NICS-2 повністю змінює координацію дій:

Завдяки єдиному цифровому штабу замість паперових мап кожен командир рятувальників, медиків та поліцейських відкриває на своєму планшеті або смартфоні одну спільну електронну карту. На ній у реальному часі відображається все: точне місце «прильоту», де саме під завалами чути голоси людей, які вулиці завалені уламками і де техніка не проїде,

де розташовані найближчі підземні гідранти з водою для гасіння.

Усі бачать одну й ту саму картину. Нікому не потрібно пояснювати телефоном, куди саме під'їхати.

Тим часом комп'ютер миттєво збирає інформацію з камер, дронів та повідомлень людей. Штучний інтелект за секунди прораховує сценарії, на які у людини пішли б години: показує, як швидко вогонь може дійти до сусіднього складу з бензином чи хімікатами, прораховує, яку стіну чи плиту заваленого будинку потрібно підняти першою, щоб не обрушити всю будівлю на людей. Якщо є ризик повторного обстрілу, ШІ миттєво прокладає безпечні маршрути для швидкої евакуації команди.

Коли Росія атакує місто ракетами, її хакери одночасно намагаються «покласти» українські мобільні мережі, державні сайти та заглушити

зв'язок радіоелектронною боротьбою (РЕБ).

Система NICS-2 має військовий рівень захисту від НАТО. Вона працює через захищені супутникові канали та хмари. Ворог не може зламати її та піддивитися, де саме збираються українські спецслужби, запустити туди вірус, щоб вимкнути зв'язок, підмінити координати, щоб дезорієнтувати водіїв швидких.

Отож, замість метушні та втрати дорожніх хвилин, уся ліквідація наслідків обстрілу перетворюється на чіткий, швидкий та злагоджений алгоритм. Система забирає у хаосу хвилини, які на війні вимірюються кількістю врятованих життів.

Презентація цього проєкту в Брюсселі напередодні Саміту лідерів НАТО в Анкарі підкреслює його стратегічну важливість. Заступниця Генсека НАТО Радміла Шекерінська відкрито подякувала Україні за активну участь у програмі SPS, наголосивши, що це приносить реальну, відчутну користь для загальної безпеки євроатлантичного простору. Платформа повністю відповідає семи базовим вимогам НАТО щодо національної стійкості цивільного сектору, перетворюючи Україну з отримувача допомоги на співавтора новітніх оборонних стандартів.

Впровадження цієї системи демонструє очевидний тренд: сучасна війна та ліквідація її наслідків виграються не лише кількістю техніки, а швидкістю та точністю обробки інформації. Штучний інтелект і сучасні технології на службі українського цивільного захисту стають тією асиметричною відповіддю, що здатна нівелювати перевагу ворога в живій силі та металі, щодня вириваючи людські життя з-під завалів.

Заступниця генерального секретаря НАТО Радміла Шекерінська офіційно відкрила другу фазу проєкту NICS-2 у штаб-квартирі НАТО у Брюсселі. (UKR Mission to NATO Твіттер сторінка).

Олександра Чорна

ЧОТИРИ РОКИ НЕВОЛІ ПОЗАДУ:

УКРАЇНА ПОВЕРНУЛА З ПОЛОНУ 160 ЗАХИСНИКІВ, ЯКІ ТРИМАЛИ ОБОРОНУ З 2022 РОКУ

Черговий, 76-й за рахунком, обмін полоненими, що відбувся 26 червня, став однією з найбільш очікуваних подій року, адже всі звільнені військовослужбовці провели в неволі близько чотирьох років. Про успішне завершення складної гуманітарної операції офіційно повідомили Президент України Володимир Зеленський та Координаційний штаб з питань поводження з військовополоненими.

Серед визволених героїв цього разу представники різних родів військ та силових відомств, які тримали оборону на найважчих ділянках фронту на початку великої війни. Як зазначили в Міністерстві оборони України, додому повернулися воїни Збройних Сил України (зокрема, Сухопутних, Повітряних та Військово-Морських Сил, Сил ТрО, ДШВ та Медичних сил), бійці Національної гвардії України, службовці Державної прикордонної служби, представники Державної спеціальної служби транспорту.

Основне ядро цього обміну склали герої, які увійшли в історію світової військової відваги: 115 звільнених є оборонцями Маріуполя та металур-

гійного комбінату «Азовсталь». Окрім них, у списках значаться захисники, які виконували бойові завдання та потрапили до рук ворога під час запеклих боїв на Київському, Чернігівському, Сумському, Харківському, Луганському, Донецькому та Запорізькому напрямках у 2022 році.

Географія та демографія цього обміну підкреслюють його унікальність. Окрім рядового, сержантського та старшинського складу, державі вдалося визволити з тривалого ув'язнення 58 офіцерів, серед яких є представники старшого офіцерського складу. Віковий зріз визволених бійців коливається від молодих юнаків до досвідчених ветеранів: наймолодшому захиснику на момент повернення виповнилося 26 років, тоді як найстаршому — 66. Омбудсмен Дмитро Лубінець також поділився символічною деталлю: у списках опинилися 21 військовий з однаковими прізвищами (близькі родичі або однофамільці).

Процес узгодження списків та логістики тривав місяцями через жорстоку позицію країни-агресора щодо повернення довготривалих бранців. Успіх цієї комбінованої операції став

можливим завдяки злагодженій роботі Офісу Президента, Головного управління розвідки МОУ, Служби безпеки України та міжнародних посередників. Київ висловив особливу вдячність дипломатам із Сполучених Штатів Америки та Об'єднаних Арабських Еміратів, чіє посередництво допомогло розблокувати переговорний процес.

Важливим фактором регулярності таких обмінів залишається активність Сил оборони на передовій. Володимир Зеленський окремо наголосив на важливості наповнення «обмінного фонду» українськими підрозділами, оскільки взяття в полон ворожих солдатів є головним важелем для витягування українців із російських тюрем.

Перші кадри з місця обміну, поширені українськими медіа, викликали хвилю емоцій у суспільстві. На виснажених обличчях воїнів, багато з яких втратили десятки кілограмів ваги, читалися водночас сльози радості та глибокий шок від усвідомлення: «Ми на рідній землі». Кожного з них загорнули в синьо-жовтий прапор та забезпечили першим зв'язком із рідними, які чекали

цього дзвінка майже чотири роки.

Для всіх 160 військовослужбовців визволення є лише початком повернення до нормального життя. Зважаючи на колосальний термін перебування в ізоляції та підтверджені факти неналежного утримання бранців у російських колоніях, на них чекає тривалий процес відновлення: поглиблений медичний огляд цивільними та військовими лікарями, невідкладне лікування хронічних захворювань та наслідків травм, психологічна реабілітація під наглядом профільних спеціалістів, поновлення втрачених особистих документів, карток та отримання передбачених державою грошових виплат.

Наразі загальна кількість українців, яких вдалося вирвати з рук окупантів від початку повномасштабного вторгнення, сягнула 9 606 осіб (як військових, так і цивільних). Проте робота не зупиняється ні на мить. Українські відомства продовжують верифікувати дані щодо тисяч інших громадян, які досі перебувають у неволі, керуючись головним принципом: повернути кожного.

Олександра Чорна

«АНАТОМІЯ КАТУВАНЬ»:

РОСІЙСЬКА ТЮРЕМНА МЕДИЦИНА ЯК ІНСТРУМЕНТ ГЕНОЦИДУ

У XXI столітті, посеред кривавого згарища війни, постать лікаря традиційно залишалася останнім bastionом гуманності та символом милосердя, котрий мав би стояти над лініями фронтів і політичними амбіціями. Проте за зачиненими дверима російських катівень клятва Гіппократа зазнала остаточного і цинічного краху, перетворившись на інструмент витонченого садизму. Там, де мав би звучати голос захисту, панує змова мовчання, а білі халати, покликані рятувати, стають камуфляжем для катів, які зробили людський біль своєю головною зброєю.

Нова аналітична праця Центру громадянських свобод, української правозахисної організації, що стала лауреатом Нобелівської премії миру, спільно з громадською організацією «Військові медики України» під назвою «Anatomy of Torture: testimonies on torture and ill-treatment by medical personnel in Russian captivity» («Анатомія катувань: свідчення про катування та жорстоке поводження з боку медичного персоналу в російському полоні») розкриває шоковую реальність. Зібрані свідчення українських військових та цивільних заручників доводять, що російські медики не просто ігнорують свої обов'язки, а й стають ініціаторами катувань.

Правозахисники наголошують, що йдеться не про поодинокі випадки особистої жорстокості окремих лікарів, а про цілеспрямовану державну політику Російської Федерації. У пенітенціарній системі РФ працюють тисячі кваліфікованих медичних пра-

цівників, діяльність яких контролюється численними державними інституціями. Те, що зафіксовані порушення мають масовий характер, підтверджує системне схвалення насильства на вищому рівні, у якого одна мета — геноцид українського народу.

Одним із перших етапів знущань є повна відмова у наданні базової медичної допомоги, що часто призводить до важких ускладнень або тривалого каліцтва. Колишні в'язні виправної колонії № 120 в Оленівці згадують, як після прибуття великої групи полонених, яких жорстоко побили, місцевий медичний персонал проявив абсолютну байдужість. Один із очевидців згадує: «Коли цей стоматолог прийшов, він просто подивився й пішов. Я не впевнений, чи кваліфікується це як катування з його боку, але я вважаю це повною відмовою в наданні медичної допомоги». Пізніше з'ясувалося, що цей стоматолог очолював медичну частину закладу. Інший свідок лаконічно описує свій досвід спілкування з лікаркою в Оленівці: «Лікар запитує: "Що болить?" "Я відповідаю їй. Вона просто розвертається і йде геть. Це була вся допомога, яку я отримав».

Схожа атмосфера ненависті панувала і в претральному слідчому ізоляторі № 1 у Курську. За свідченнями звільнених українців, під час щоденних перевірок, коли в'язні стояли в так званій «екзаменаційній позі» (максимально розтягнуті біля стіни), молода жінка-медик проходила повз і відкрито погрожувала полоненим.

Вона заявляла, що «проколола б їм ноги» або «убила б їх власними руками... порізала б їх» через глибоку особисту ненависть. Свідки додають, що попри часту зміну персоналу в Курську, жоден медичний працівник не виявив навіть натяку на людяність.

Найбільш моторошні свідчення пов'язані з виправною колонією № 10 у Республіці Мордовії. Саме там діяв тюремний лікар Ілля Сорокін, якого українські полонені прозвали між собою «Доктором Злом». Згідно з журналістськими розслідуваннями проекту «Схеми», Сорокін систематично катував людей за допомогою тазера (електрошокера).

Один із постраждалих, який мав тяжке захворювання кульшового суглоба (коксартроз) і не міг довго стояти на ногах під час ранкових перевірок, згадує, як медичний персонал застосовував електрошокер безпосередньо до хворого суглоба, знущально зазначаючи, що це допоможе йому «швидше забути про біль». Інший свідок описує процедуру прийому ліків під керівництвом цього лікаря: «Прийом медикаментів починався з команди "На коліна!". Якщо ти не ставав на коліна, ліків ти не отримував. Якщо ти стояв або відкидав рота неправильно, і він не кидав тобі таблетки в рот, ніби ти пес, то ліків ти також не отримував». Після примусового ковтання таблеток ув'язнені були зобов'язані кричати: «Слава російській медицині!». Якщо ж на зміні був Сорокін, він вимагав протягнути руку,

після чого бив струмом і запитував, чи стало краще. Будь-яка відповідь, окрім «так», призводила до збільшення потужності розряду.

У СІЗО № 2 міста Старий Оскол колишні бранці зіткнулися з іншим персонажем: жінкою-медиком, яку через яскравий, специфічний одяг прозвали «тіткою в рожевому». Вона безпосередньо керувала бійцями загону спецпризначення під час знущань. Коли ув'язнені скаржилися на біль у колінах чи голові, вона наказувала підлеглим застосувати електрошокери до найчутливіших зон тіла сидниць та геніталій, цинічно називаючи це «електрофорезом для швидшого загоєння».

Коли у березні 2023 року один із полонених звернувся до неї з високою температурою через застуду, реакція була знущальною. Лікарка звинуватила його в тому, що він нібито «заховавав медичний термометр» і скомандувала охороні провести обшук за допомогою тазера в ділянці попереку, сидниць та статевих органів. Для неї це було просто «веселим жартом».

Окрім прямого фізичного насильства, російські медики практикують катування через ненадання допомоги за наявності важких інфекцій. У тому ж Старому Осколі один із бійців понад рік страждав від прогресуючої грибкової інфекції, яка розпочалася на нозі та згодом поширилася на обличчя й шию. Попри постійне гноіння, мокнучі рани, які виділяли ток-

У ЛЬВОВІ ВІДЗНАЧИЛИ 25-ТУ РІЧНИЦЮ ІСТОРИЧНОГО ВІЗИТУ СВЯТОГО ІВАНА ПАВЛА ІІ ДО УКРАЇНИ

У Львові відбулися урочисті заходи з нагоди 25-ї річниці історичного пастирського візиту Святішого Отця Іван Павло ІІ до України. Подія зібрала духовенство, представників влади, дипломатичного корпусу та тисячі вірян, ставши важливим моментом духовного осмислення спадщини Святого Отця для сучасної України.

28 червня на площі перед храмом Різдва Пресвятої Богородиці у Львові було звершено Архиєрейську Божественну Літургію. Богослужіння очолив Отець і Глава Українська Греко-Католицька Церква Блаженніший Святослав у співслужінні з Архиєпископом і Митрополитом Львівським Ігорем (Возняком), єпископами Синоду УГКЦ, архиєреями з України та з-за кордону.

До спільної молитви долучилися представники державної та місцевої влади, духовенство різних конфесій, Апостольський Нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас, єпископи з Канади та США, а також численні миряни. Урочистості у Львів стали знаком єдності Церкви та суспільства довкола духовної спадщини Святого Івана Павла ІІ.

У своєму зверненні в.о. голови Львівської обласної ради Юрій Холод нагадав про слова Папи, виголошені під час візиту 2001 року на Сихові: «Не бійтеся!» Він підкреслив, що послання Святішого Отця про свободу, відповідальність і гідність людини сьогодні набуло нового звучання в умовах війни, коли Україна виборює своє право на незалежне майбутнє.

Блаженніший Святослав, звертаю-

чись до присутніх, наголосив, що Україна сьогодні продовжує захищати не лише себе, але й Європу від загрози агресії, залишаючись вірною цінностям свободи та людської гідності.

Нагадаймо, що у Львові папа Римський відвідав собор Святого Юра, Латинський та Вірменський катедральні собори, а також зустрівся з молоддю біля храму Різдва Пресвятої Богородиці на Сихові. Під час богослужіння на Львівському іподромі Іван Павло ІІ проголосив блаженними новомучеників Української Греко-Католицької Церкви та діячів Римо-Католицької Церкви.

Окремо було наголошено на внеску Святого Івана Павла ІІ у процес українсько-польського примирення, зокрема на його заклик до взаємного прощення, що став символом подолання історичних ран між народами.

Відзначення ювілею у Львові стало нагодою для спільної молитви та переосмислення духовної спадщини Папи Римського, чий заклик до миру, свободи та людської гідності залишається актуальним і сьогодні.

Михайло Гуцман

Відзначення річниці.

Представники влади з духовенством.

КАРДИНАЛ МИКОЛА БИЧОК ПЕРЕДАВ ПАПІ ЛЕВУ ХІВ ПОДАРУНКИ ВІД УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНА

У середу, 24 червня, Владика Микола кардинал Бичок, який прибув до Риму на Надзвичайну Консисторію, що відбудеться 26–27 червня, взяв участь у Загальній аудієнції Папи Лева ХІV.

Під час Загальної аудієнції кардинал Микола мав нагоду підійти до Святішого Отця та передати йому особливий подарунок. Архиєрей вручив Папі прапор України та дерев'яний хрестик від воїна 67 окремої

механізованої бригади «Правий Сектор» Михайла Стрипи з Гошева, який упродовж 2022–2025 років служив у Невському, Площанці, Бахмуті, Серебрянському, Часовому Яру, Дворічному, Тернах і на Сумщині. Воїн Михайло передав ці дари для Папи Лева з проханням, щоб Понтифік не переставав бути голосом правди у цій війні.

Прапор, оформлений у звичайну дерев'яну рамку, на звороті містить

дорогоцінне свідчення воїна Михайла про силу молитви та Божої опіки: «Цей прапор завжди був у моєму бронжилеті, а хрест був прикріплений до мого бронжилета, коли я туди їхав. Потім вони сказали, що нас введуть з Бахмута як тяжкопоранених або мертвих. Я пам'ятаю, як міни вибухали поруч зі мною, як кулі пролітали крізь мою бороду, як гранати не вибухали біля мене, і в той момент я молився, я вижив, і

мої побратими також... Дякую Богу за все. Нехай Бог дає мені, моїм дітям Марії та Тадею, та моїй дружині Лілії мир і спокій».

Передаючи ці речі Папі Леву, кардинал Микола висловив щирі слова вдячності за його молитву та за всі зусилля, які він докладає задля досягнення справедливого миру в Україні. Владика також передав Папі Леву вітання від вірних з Австралії та України.

Владика Микола кардинал Бичок передає подарунок від українського воїна. Фото: @Vatican Media

Прапор, оформлений у звичайну дерев'яну рамку. Фото: @Vatican Media

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Phone: (416) 763-3388 Fax: (416) 763-4512 Website: bcufoundation.com

МИ ПІДТРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

ForumTV Canada @ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

Адвокати Тарас Грицина і Петро Гамівка

- ◆ Судові адвокати у справах заповітів і майна
- ◆ Купівля та продаж нерухомості
- ◆ Сімейне право
- ◆ Нотаріальні послуги

1081 Bloor St. W. #200
Toronto, ON M6H 1M5
Tel.: (416) 532-8006

SMITH MONUMENT COMPANY LIMITED

Заснована 1919 року

349 Weston Road (North of St. Clair) Toronto, Ontario M6N 3P7

Єдина в Онтаріо

українська фабрика пам'ятників

- Фабрика і вистава відкриті для публіки (понад 60 пам'ятників на виставі)
- Обслуговуємо всі цвинтарі Канади і США
- Наші висококваліфіковані виконавці мають понад 300 років досвіду
- Ввічлива і професійна обслуга
- Позагодинні зустрічі за домовленням
- Домашні зустрічі можливі

Звертайтеся до власника Андрія Латишка:

416-769-0674 або 1-888-836-7771

Анатомія Катувань...

➔ Закінчення з стор. 13

сини та бруднили постіль, жоден лікар чи медсестра не надали йому допомоги протягом 16–17 місяців, перетворивши хворобу на інструмент повільного катування. Звіти правозахисників і по-нівечені долі українців показують справжнє обличчя російської пенітенціарної системи. Коли той, хто давав обітницю рятувати життя, бере до рук електрошокер або свідомо залишає людину згасати в агонії, руйнується сам фундамент цивілізованого світу. Ці злочини не просто приватний садизм окремих виконавців, а продумана, холоднокрровна державна інженерія насильства. І саме тому кожне зафіксоване ім'я російського медика, кожен залишений на тілі рубець і кожен замовчаний діагноз мають стати не лише сторінками правозахисних звітів, а й незаперечними доказами у залах майбутніх трибуналів. Правосуддя повинно повернути світові віру в те, що клятва Гіппократа має силу, а нелюди, що прикриваються нею, неминуче отримають свій вирок.

Олександра Чорна

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

OMNI TELEVISION

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

ПОСТУП

українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора на хвилях FM 88,9 у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!
Розрахунковий рахунок #43282 у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Радіопрограма "Пісня України"

Можна слухати з понеділка до п'ятниці в 9 год. ранку на cjmradio.com CJMR APP

https://www.facebook.com/SOFUradio

Smart speakers (Hey Alexa, play CJMR on TuneIn/iHeart)
SOFU.RADIO@GMAIL.COM

ГОМІН УКРАЇНИ

Головний редактор: д-р Надя Герелюк
Голова редакційної колегії: д-р Олег Романишин

Газета заснована у 1948 році видає Видавнича Спілка "Гомін України" з обмінною порукою у Торонті Онтаріо Канада
«Гомін України» – орган Українських Державницьких Організацій Канади

☎ 416-516-2443 E-mail: homin@on.aibn.com
Website: www.homin.ca Адміністрація: info@homin.ca

Postmaster, send address changes to:
"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Передплата: Publication mail: \$90.00 на рік США: \$150.00 на рік
Standard mail: \$125.00 на рік Міжнародні: \$275.00

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол.

За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

BCU Foundation

Historical and cultural endeavors

Історичні проєкти та культурні заходи

Education and exhibition

Освітні, наукові, дослідницькі проєкти

Medical and humanitarian aid

Медичні та гуманітарні проєкти

BCU Foundation - Community Spirit Binding Generations
A growing and dynamic institution. We are a thriving charitable foundation - organically linked to the current and future needs of our community.

- Celebrate and honour Ukrainian culture across Canada
- Provide humanitarian aid to Ukraine
- Empower community organizations to grow and thrive
- Share and preserve the Ukrainian-Canadian story

DONATE NOW

bcufoundation.com

416-763-3388

info@bcufoundation.com

BCU Financial

MEMBER APPRECIATION SPECIAL

3.50%*

1-YEAR TERM

* Terms and conditions apply: 1-year term only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from June 3rd, 2026. Rates are annual and subject to change.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca